

ת"פ 19/51723 - מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר-סבא נגד א' ג', מ' ג'

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 19-05-51723 מדינת ישראל נ' ג' ואח'
לפני כבוד השופט אביב שרון

בעניין: מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר-סבא

עו"ד ב"כ עו"ד רוני אלסטר

נ ג ז

.1. א' ג'

.2. מ' ג'

עו"ד ב"כ עו"ד יוסף מסראואה

הכרעת דין

כתב האישום והמענה לו

1. כנגד הנאים הוגש כתב אישום המיחס להם עבירה של **חבלה חמורה**, בנגד לסעיף 333 לחוק העונשין, התשל"ז-1977; ולנאים 2 גם עבירה של **איומים**, בנגד לסעיף 192 לחוק.

על פי העובדות הנאים הינם אחים. בעת הרלוונטיות היו נאים 1 ו' ג' ג്രושים ולהם ילדה קטינה משותפת. ו' ג' (להלן - ו') ו' ג' (להלן - פ') הינם אחיה של ח'. בעת הרלוונטיות היה סכוסר בין משפחת הנאים לבין משפחתה של ח' בקשר להסדרי הראה של הקטינה.

ביום 15.11.17 בשעות הבוקר על רקע הסכסוך האמור, שוחחו פ' ונאים 1 בטלפון ובמהלך השיחה קליל פ' את נאים 1. כשעה לאחר מכן שוחחו פ' ונאים 2 בטלפון ובנסיבות אלה אמר נאים 2 לפ' **"אתה תראה מה אנחנו נעשה היום"** ופ' השיב לו **"אם אתה גבר תגיע לבית אני פה"**.

במהשך היום, בשעה 19:27 הגיעו הנאים לביתו של פ' ----- ופגשו בע' ג', אביו של פ' (להלן - ע') ובקשו ממנו לשוחח עם פ', אך ע' סרב לקרוא לו. נאים 2 ביקש מע' להודיע לפ' ש**"אם אראה אותו בכਬיש אני אהרוג אותו".** או אז הגיע למקום ו' פגש בנאים ו אמר להם ש**"יקחו את עצמכם וילכו לשותות חלב".**

בנסיבות אלה הכה נאשם 1 את ו' עם מקל בראשו ולאחר מכן נאשם 2 הכה את ו' אף הוא עם מקל בראשו ובשינו עדים אשר נפל, והנאשמים נמלטו. כתוצאה מעשייהם נגרמו לו' חבלות בדמות לצריכה מעלה השפה העליונה, חסר שנ' 21 ונפיחות בשפה מעלה, נפיחות דיפוזית משמעותית באספект דורסאי של כף יד ימין, פצע פתוח 6 מ"מ מעלה ראש מסרק אספект דורסאי, שברים בסיס מסרקים 5-3 ושביר ראש מסרק 2.

2. בתשובתם לכתב האישום כפרו הנאשמים במיחס להם. הנאשמים מודים בקיים שיחות עם פ' במועד האמור, אך נאשם 2 כופר בכךון המיחס לו בשיחה. כמו כן, הנאשמים הודיעו כי הגיעו לבתו של פ' בעקבות שיחות אלה, אך כופרים בכך שתקפו את ו' ושגרמו לו לחבלות.

פרשת התביעה

גרסתם של ו'-המתلون ובני משפחתו

3. כתב האישום מייחס לנאשמים מעשה אלימות כלפי ו' על רקע סכסוך בין המשפחות, בעטיו של הליך גירושין של נאשם 1 אחותו של ו' כשהה עובר לאירוע, ובכלל זה מחלוקת בגיןו להסדרי ראייה עם בתם הקטינה (עמ' 17 ש' 16-17).

בני משפחתי ו' מתגוררים בבית אחד בן מספר קומות, שמהווה מתחם מגורי מגודר עם שער יפני (עמ' 20 ש' 11-2, ש' 13-14; עמ' 28 ש' 29-30; עמ' 41 ש' 24-25; עמ' 67 ש' 11).

אין מחלוקת כי עובר לאירוע **לא** היה כל שיחה בין הנאשמים לו', וכי פ' הוא שהתקשר לנאשם 1, ולאחר מכן ובו קללות הדדיות, ואף איומים מצד פ' כלפי נאשם 1, סיפר נאשם 1 על כך לנאשם 2 שהתקשר אף הוא לפ' (**ג/1** ש' 7-6; עמ' 21 ש' 16, ש' 18, ש' 20; עמ' 24 ש' 32-33; עמ' 25 ש' 1-2, ש' 4-6, ש' 8; עמ' 27 ש' 22-33).

4. מעדותם של ו' ופ' עולה כי היחסים בין הנאשמים היו טובים ולא היה ביניהם כל סכסוך. ו' מסר שהוא דמות מוכרת בישוב ואין לו סכסוך עם איש (עמ' 19 ש' 25; עמ' 20 ש' 1-5), ובפרט לא עם נאשם 1 לו סיעע בתקופת נישואיו לאחواتו ח' מבחינה כלכלית (עמ' 17 ש' 17-20), בעוד שעם נאשם 2 לא היה לו כל קשר (עמ' 17 ש' 21-22).

גם פ' מעיד כי לו ולוי לא היה כל סכסוך עם מי מהנאשמים, והוא עצמו לא היה כמעט קשור עם נאשם 1, גם בתקופת נישואיו לאחواتו ח' (**ג/2** ש' 29, ש' 51).

5. **מעדותו של ו'** עולה שביום האירוע הגיע לבית וראה שהנאשמים הגיעו למקום בשני כלי רכב, אחד מסוג יונדיי' גטס ברכב תכלת ושני מסוג סקודה רוסטר ברכב אפור כהה, בחברת **שני בחרורים נוספים**, אותם לא הכיר (**ג/1** ש' 14-13, ש' 18-20; עמ' 17 ש' 29-27; עמ' 18 ש' 2-1; עמ' 20 ש' 25-24, ש' 16, ש' 25-24, ש' 21 ש' 28-27; עמ' 21 ש' 4). לטענתו ו' הנאשמים עמדו מחוץ לכלי הרכב, כשהנאים נמצאו לצד הרחוב הקרוב לשער הבית ונאשם 1 בצד השני של הרחוב (עמ' 21 ש' 7-6, ש' 14). כשהראה את הנאשמים מחוץ לבית לא חשב שהם באו לריב, הוואיל ומカリ את נאשם 2 כאדם דתי, המשמש מחליף לאימאם הדרשן במסגד, אולם לטענותו הנאים מיד ירדו מהרכב והחלו לעשות מהומה ולצעוק לבני משפחתו שיצאו החוצה (עמ' 21 ש' 28-27, ש' 31-33; עמ' 22 ש' 1-5, ש' 10-12). ו' לא זכר אם שני הבחורים

הנוספים שחברו לנאים השתתפו בקטטה (עמ' 27 ש' 5), אך זכר שכיריו מהרכבים הם היו **עם מקלות (ג/1 ש' 20).**

ו' מתאר שלאחר שנאשם 2 נעמד מול שער הבית וקרא לפ' ולע' בתרסה שיצאו אליו "כמו גברים", יצאו אליו ע' ופ' מהבית, על רקע התקהלות השכנים מסביב, וניסו להבריח את הנאים מהמקום. בנסיבות אלה ו' אין זכר אם היה יוכח בין ע' לנאים, או מה נאמר ביניהם (עמ' 22 ש' 27-30), אולם העיד שהוא עצמו התעורר וביקש מהנאים שיעזרו את המקום ולא יעשו בלגנון, אך הנאים התעקשו לcliffe מכות (עמ' 20 ש' 30;33-30; עמ' 21 ש' 10,11-10, ש' 23; עמ' 18 ש' 2-7, ש' 8-9; עמ' 22 ש' 16; עמ' 23 ש' 11-10, ש' 13,16-15; עמ' 26 ש' 16, ש' 18).

בשלב זה, מתאר ו' **שנאשם 2** תקף את פ', לא זכר בדיק איר, ובמקביל **נאשם 1** ירד מהרכב, **התקרב אליו** והכה בו במקל. לטענת ו' **"ראיתי את המקל יורד עליו ככה"** ولكن הגן על ראשו עם ידו הימנית, כשהוא מגדים איך גונן באמצעותה מעל ראשו, ואז **נאשם 1** הכה אותו והוא נפל לרצפה, פיו נחבט באדמה וכתוואה מכך השן שלו נשברה (ג/1 ש' 13-11; עמ' 18 ש' 13-11;14-11; עמ' 24 ש' 7-3,25-23, ש' 29). בשלב זה איבד ו' את הכרתו והתעורר בבית החולים (עמ' 18 ש' 23-22; עמ' 23 ש' 18-19, ש' 21-20, ש' 24-26).

ו' עמד על כר שבמועד זה **לא ראה מקל או כל נשק אחר בידיו של נאשם 2** (עמ' 22 ש' 22-17, ש' 24; עמ' 22 ש' 26) אך אינו יכול לשלו לאפשרות לפיה נאשם 2 לקח מקל לידי לאחר שכבר קיבל את המכחה ואיבד הכרה (עמ' 22 ש' 24). ו' חזר והuid **שמי שהכה אותו במקל היה נאשם 1** (עמ' 22 ש' 26), הויל והוא עמד כי קרוב לנאים, ביחס לפ' וע' (עמ' 23 ש' 33), **ושולל מכל וכל שנאשם 2 הכה בו במקל** (עמ' 24 ש' 2; עמ' 25 ש' 14).

יחד עם זאת, סיפר ו' **שראה את נאשם 2 הולך מכות עם פ'**, כשהם מרחק 5-6 מטרים ממנו, הjm שטוען שלא זכר בבדיקה מה קרה לאחר שהומם עם המכחה בראשו ונפל (עמ' 26 ש' 24-20, ש' 27-30; עמ' 27 ש' 1), כשהוא שולל לחלוין את הטענה לפיה פ' תקף את הנאים או החזק דבר מה בידו (עמ' 19 ש' 21-22; עמ' 26 ש' 32).

כתוצאה מתקיפותו סבל ו' משלווה שברים באכבעות יד ימין, הוא גובס ועד היום אינו יכול לסגור את כף יד ימין, ואפ' עבר השתלת שניים (**ת/2; ת/3;** עמ' 18 ש' 16-20, ש' 24-26).

6. **מעודתו של פ'** עולה שבבוקר האירוף, לאחר שהתוודע לשיחה קשה בין אחותם ח' לבין נאשם 1,icus פ', ובתגובהו לקח את הטלפון והחל לקלל ולגדי את נאשם 1. כעבור כמה דקות מניטוק השיחה, התקשר אליו נאשם 2 והחל לאיים עליו בטלפון ובככל זה **"אנחנו נפגש עוד היום"** וכי **"אני אגיע אליך היום הביתה, בוא נראה מה תעשה"** (ג/2 ש' 18-16, ש' 33-34; עמ' 29 ש' 1-6; עמ' 30 ש' 1-2; עמ' 32 ש' 14, ש' 16-18, ש' 20-26; עמ' 33 ש' 2-3; עמ' 40 ש' 5-4; עמ' 38 ש' 20, ש' 22).

בנקודה זו יוער שבמשפטה הודה פ' כי **התגרה** בנאים 2 באומרו: **"אם אתה גבר תגיע לבית אני פה"** (ג/2 ש' 18-19), בעוד שבבית המשפט "ריכך" אמרה זו והuid שאמר לנאים 2 **"תגיע, אני פה בבית"** (עמ' 30 ש' 4; עמ' 33 ש' 11-13).

פ' העיד שלא ציפה שהנאים אכן הגיעו לביתו, ואולם בשעה 19:00 לערך התיצבו הנאים בשני כל' רכב מחוץ

לבית, יחד עם עוד ארבעה בחורים צעירים (**ג/2** ש' 19, ש' 21-20, ש' 44-43; עמ' 29 ש' 7-6; עמ' 31 ש' 29-30; עמ' 32 ש' 1-2; עמ' 33 ש' 16; עמ' 34 ש' 12, ש' 14, ש' 16; עמ' 36 ש' 18, ש' 26-24; עמ' 40 ש' 14, ש' 21-22). יש לציין שבמשטרה מסר פ' שכט אחד מהארבעה החזק מוט בידו (**ג/2** ש' 20-21).

בנסיבות אלה, פ' היה בתוך הבית עם יתר בני המשפחה, שמע רעש מבחוץ, ראה את הנאים עומדים מחוץ לגדר הבית ואת השכנים מתקhalbם מסביב (עמ' 37 ש' 25, ש' 27, ש' 31-32), ויצא אליהם. עד מהרה החלו חילופי דברים ביניהם, ובכלל זה שמע אחד מהם (אינו זכר מי) אומר "אנחנו לא באנו לדבר, אנחנו באנו להרביץ מכות", או אז לטענתו הנאים החלו להרביץ לו ולו' ביחידם הצעירים שהגיעו איתם (**ג/2** ש' 39; עמ' 29 ש' 15-11; עמ' 34 ש' 6, ש' 8, ש' 10, ש' 18-20, ש' 22, ש' 25-24; עמ' 36 ש' 30-31, ש' 33; עמ' 38 ש' 1, ש' 3-8).

לטענת פ' הוא יצא לנאים בידיהם ריקות, והכחיש את טענת אחד מהם לפיה החזק סcin או שזרק לעברם חפצים וברזל (**ג/2** ש' 37-39, ש' 41, ש' 53; עמ' 38 ש' 7; עמ' 39 ש' 8-11).

פ' העיד שראה את **נאשם 1** מתחיל להכות את פ' **במכלול**, ביחיד עם כמה מהבחורים שהגיעו אליו, וו' **קיביל שתי מכות ביד ובראש**, בעוד אחד מארבעת הצעירים שחברו לנאים דחף את פ' לעבר רכב בمكانם וכשהתרומם נאלץ להתגונן מפני **מכות שהכה אותו נאשם 2** באמצעות ידיו (**ג/2** ש' 27; עמ' 29 ש' 11-15; ש' 23-25; עמ' 30 ש' 7-9, ש' 11), הגם ששולל שנגרם לו נזק בנסיבות אלה (**ג/2** ש' 49).

לטענת פ' האירוע האלים ארך כדקה וחצי, שלאחריה הנאים וחבריהם ברחו מהמקום (עמ' 29 ש' 19-20) ובדומה לו, **שולל פ' שראה דבר מה בידו של נאשם 2** (עמ' 29 ש' 27, ש' 29, ש' 31), זאת בניגוד **נאשם 1** **שהיה עם מקהל בידו באמצעות הכה את פ' בראשו** וגרם לו לחבלות (עמ' 29 ש' 31-33).

7. **معدותו של ע', אביהם של פ' ופ'**, עולה כי בבורא הירע שמע את שיחת הטלפון בין פ' לנאים, במהלךה פ' קיליל, גידף ואמר מיללים לא יפות (עמ' 41 ש' 26-28; עמ' 42 ש' 1; עמ' 43 ש' 3). לטענת ע' התכוון ליכת לנאים בו בערב, ביחיד עם חברו, על מנת לבקש מהם סליחה על התנהגות זו, אולם הנאים הקדימו אותו, ובשעה 15:10-19:19 לערך הגיעו לביתו בשני כלי רכב, מלאוים **בשני בחורים נוספים**, אחד בכל רכב (**ב/3** ש' 9; עמ' 42 ש' 4-1, ש' 8).

יאמר כבר כתת כי השוואה בין גרסתו של ע' במשטרה לזה בבית המשפט מעלה שבמשטרה מסר שרצה לצאת לבית קפה (**ג/3** ש' 3) ולא ליכת עם חבר לבקש סליחה מהנאים, כשהטענתו מדובר במידע שלא היה לרלוונטי ולכן לא מסר אותו במשטרה (עמ' 44 ש' 15-24, ש' 26).

معدותו של ע' עולה שבשלב זה רק נאשם 2 ירד מהרכב, ודרש לדבר עם פ'. בתגובה אמר לו ע' שהתכוון להגיע אליהם ולבקש סליחה ואני רוצה בעיות אולם לפתע הגע ע' לבית, החל ויכוח ביןו לבין נאשם 2, כשבמהלך חילופי הדברים יצא גם פ' מהבית בעקבות הצעירות (עמ' 43 ש' 12, ש' 14-16; עמ' 47 ש' 20), **ונאשם 1** שעמד ליד הרכב, במרחך מטרים ספורים מהם, התקrab לו, **וביחד עם עוד בחור החלו להכות את פ' במקלות**. במקביל מתאר ע' **שנאשם 2 החל ליכת מכות עם פ'** (עמ' 42 ש' 5-9, ש' 19-20, ש' 22-26; עמ' 46 ש' 11-12, ש' 14, ש' 16).

לטענת ע', בעת שנאשם 1 הכה את פ' רץ נאשם 2 לרכב והביא גם הוא מקהל, ע' רדף אחריו ותפס אותו עם המקהל בידו,

אך נאשם 2 דחף אותו ממנה והזהירו שאם לא יוזד יכה אותו (עמ' 45 ש' 26-28; עמ' 46 ש' 20-25). ע' מתאר ומודים בבית המשפט שמדובר במקרה בAKER של 70 ס"מ, ובעובי של שתי אצבעות (עמ' 43 ש' 27; עמ' 44 ש' 8).

לטענתו בהמשך לא ראה מה נאשם 2 עשה עם המקל כיוון שהיה בהלם לאחר שראה את ' על הרצפה, והוא לו "חוש בעיניים" (עמ' 42 ש' 27-28), אך כאמור **היה מגע בין פ' לנאשם 2** (**ג/3** ש' 6; עמ' 43 ש' 25-20; עמ' 46 ש' 27).

יש לציין שרק לאחר ריענון זכרנו של ע' מעיל דוכן העדים, הוא נזכר שבעת שהגיעו הנאים לבית והוא סירב לקרוא לפ', אמר לו נאשם 2 **"להודיע לבני שם יראו אותו בכਬיש אני אהרוג אותו"** (**ג/3** ש' 3-6; עמ' 43 ש' 1-3, ש' 6-8), טענה אותה מכחיש נאשם 2 מכל וכל (עמ' 78 ש' 17-21).

בנוקודה זו יוער כי אמרית הדברים רק לאחר ריענון זיכרון מעיל דוכן העדים, אינה פוגעת בנסיבותו של ע', הויל והוא דיווח אודות האזומים כבר בגרסתו הראשונה במשטרה, מיד לאחר האירוע, בעוד שסביר כי חלוף הזמן בנסיבות אלה משכך את פרטי המקרה, ודאי בכל הנוגע **למלל** שנאמר.

במשטרה ובבית המשפט העיד ע' אודות ניסיון דרישת בתום האירוע, זאת לאחר שרכב הסקודה בו ישב נאשם 1 נהוג על ידי אחד הבוחרים הצעירים, חזר בנסיבות אחורייה ל עבר האנשים שהתקלו במקומות וניסה לדרכם. בתגובה הטיח ע' בנהג **"מה אתה עושים?"** והآخرן קיל אוטו "cosa achtoak, zonot" (**ג/3** ש' 20; עמ' 42 ש' 11-13, ש' 15; עמ' 58 ש' 4, ש' 6-7).

גם ע' העיד שהאירוע כולם ארך דקות ספורות, בערך 7-5 דקות, ולאחר מכן הנאים ברחו מהמקום וו' הוביל לבית החולים (**ג/3** ש' 13-11; עמ' 42 ש' 10, ש' 15-16; **ג/3** ש' 13).

דין

8. עסקין בתיק מורכב, כאשר העדויות בו מרובות וסותרות, כך שיש לבור את המוץ מן הבר בזיהירות ובקפידה.

**לאחר ששמעתי את עדי התביעה והתרשםתי מהם, ושבתי ועינתי בגרסאותיהם, השתכנעתי שקייםת בעדותם קוורנטיות ברורה באשר לగרעין האירוע, אשר ו', פ' וע' מעדים במפורש שראו את נאשם 1 מכח את ו'
בAKER לפחות מכחה אחת בעוצמה שגרמה לשברים בידו, לנפילתו לארץ, לחבלות בפניו ולשבירת השן בפיו.**

יחד עם זאת, אין בידי לקבוע מסמורות באשר למעורבותו של נאשם 2 בתקיפתו של ו', הויל ובנוגע לכך קיימות סתרות מהותיות בגרסאותיהם של עדי התביעה. בנוסף, כפי שיפורט להלן, לא ניתן לייחס לנאשם 2 אחריות לחבלות שנגרמו לו' מכוח דיני השותפות ומכוח ביצוע בצוותא.

כך למשל, גרסתו של ו' בבית המשפט לפיה נאשם 1 הכה בו בAKER והוא שבר את שינו כתוצאה מנפילה לארץ, סותרת את גרסתו במשטרה לפיה **"אני זוכר את מ' אך שלו נתן לי גם מכחה ואז נפלת לי השן וهم ברחו, ונפלתי על**

הרצפה (ג' 1 ש' 11-13). הסבר לכך נotonin ו' בטענה לפיה נאשם 1 נתן לו מכח עם המקל אולם לאחר מכן איבד הכרה ואינו זוכר מה התרחש, אף טוען שאינו יודע מתי בדיק נפלת השן (עמ' 24 ש' 3-7, ש' 13, ש' 31), וכי יתרן מדובר בטעות סופר בהודעתו במשטרתו ובחלו'ף זמן ניכר מאז האירוע (עמ' 24 ש' 15-16).

זאת ועוד, לטענת ע', בעת שנאשם 1 הכה את ו', רץ נאשם 2 לרכב והביא גם הוא מקל, ע' רדף אחריו ותפס אותו עם המקל בידו, אך נאשם 2 דחף אותו ממנו והזהירו שאם לא יוזע יכה אותו (עמ' 45 ש' 28-26; עמ' 46 ש' 20-25). ע' מתאר ומודגים בבית המשפט שמדובר במקל באורך של 70 ס"מ, ובעובי של שתי אצבעות (עמ' 43 ש' 27; עמ' 44 ש' 8). לטענתו בהמשך לא ראה מה נאשם 2 עשה עם המקל כיוון שהיה בהלם לאחר שראה את ו' על הרצפה, והוא לא חושך בעניינים" (עמ' 42 ש' 27-28), אך כאמור סיפר שהוא **מען פ' לנאשם 2 (ג' 3 ש' 6; עמ' 43 ש' 20-25; עמ' 46 ש' 27)**.

גם בנסיבות זו השוואה בין גרסתו של ע' במשטרתו לבין בית המשפט מעלה שני מחותי שעיה שבמשטרת **לא סיפר דבר וחצי דבר** על תפיסתו את נאשם 2 עם המקל בידו, דחיפתו על ידי נאשם 2 והאום עליו שירביז לו אם לא יוזע. למוחרר לציין כי אין בכך של ע' הסבר לכך והוא מודה שלא אמר את הדברים במשטרת, למורת שעדותנו נגבתה כשעה לאחר האירוע (עמ' 45 ש' 32; עמ' 46 ש' 1, ש' 30).

9. לצד גרסאותיהם האחדות בסוגיה זו של השלושה (ו', פ' וע'), קיימות עדויות מפורשות להגעת הנאשמים לבית כהם מצידם במקלות ובאלות כבר בזמן אמת בעת האירוע, **ఈינדיקציה ברורה לכך שהالة ששמעה לתקיפתו של ו' נתפסה ככל הנראת בזירה**, ורק בשל מחדר משטרתי מובהק לא נבדקה ולא הוצגה כמפורט בית המשפט.

כך, מדיווח אודוט האירוע למועד המשטרתי על ידי ע', בזמן אמת, עולה שהנאשמים הם ש"**פרצו עם אלות**" למקום (ת/7 עמ' 1) וכי נאשם 1 "**תקף אותם בדירות והרביז להם באלה שלקחתי תוך שמירה על ט.א. בשימוש בככפות חד פעמיות**", דיווח "שהניעו א' ביחיד עם אח שלו מ' ותקפו אותם בדירות" וכן, בהמשך, דיווח ע' ש"אומר שהالة שתקפו אותם ברכוז...". (שם, עמ' 2).

גם מדו"ח הפעולה של סמ"ש מאי (אבלטום) שגיא עולה ש' דיווח ש"**הם ירדו מהרכבים היו ארבעה אנשים עם מקלות בידיהם והוא ניסה לגרש אותם מהבית וא' ג' נתן לו מכח עם המקל בראש וגם אח שלו מ' נתן לו מכח והוא נפל על הרצפה ולאחר מכן הם ברחו עם הרכבים**" (ת/1 עמ' 2).

בנוספ', גם ו' דיווח בבית החולים, **כחצי שעה לאחר האירוע, ש"התקבל בשל תקיפה עם אלה ומabit לראש ולכף יד ימין"** (ת/2).

10. זאת ועוד, פציעותיו וחבליותיו של ו' כתוצאה מהאירוע אף הן הוכחו לפני. מעדותו של רס"ר עלא מטר עולה שכשהגיע לזרת האירוע לאחר קבלת דיווח **פגש ראשון בע' שדיוח לו מיד ש' נפגע ונמצא בבית חולים** (עמ' 56 ש' 7; עמ' 57 ש' 11; עמ' 58 ש' 22-23, ש' 27; ג' 3 ש' 11).

גם מעודותה של השוטרת Mai עולה כי הדיווח למועד 100 היה בשעה 19:27 והם הגיעו לזרה בשעה 19:46 (**ת/1; עמ' 15 ש' 14-12, ש' 26-23; עמ' 16 ש' 1, ש' 5-9**), **כשלמרכז הרפואי אילו הובאל ו' הגעה כעבור 20 דקות ממועד דיווח האירוע ובettaה ממנה עדות שלושת רביעי השעה, בשעה 20:15 (ת/7; נ/1; עמ' 16 ש' 10-15, ש' 17).** בבית המשפט העידה השוטרת Mai שהגמ שאינה זוכרת מה היה מצבו של ו', או האם היה זה לאחר שקיבל טיפול רפואי, אך אם רשמה את הדברים מפיו, אז הוא תקשר וענה לשאלותיה (עמ' 16 ש' 21, ש' 24, ש' 26, ש' 28).

מהמסמכים הרפואיים מיום האירוע עולה ש' נחבל באירוע באופן קשה, נגרמו לו דימומיים ושברים פתולוגיים בcef ימין, נפיחות ואודם במצב, דימום ושרבר בשן לצד שפשיאים מעלה שפה עליונה (**ת/3**), כל זאת באופן אחד עם תיאורים של השלושה (ו', פ' וע') את האירוע, לפיו לאחר שקיבל מכבה באמצעות מקל בראשו, גונן על עצמו עם ידו מעלה לראש ומעצמת המכבה נפל ונחבט הארץ.

בנסיבות אלה, ברור שאין נפקא מינה אם השן של ו' נשברה מהמכה עצמה או מעצם החבטה בקרקע, הויל ובהכאת ו' "קנה" נאשם 1 סיכון להתקפות האמורה, בהתאם ל"עקרון הגולגולת הדקה" המטיל אחריות על הפוגע אף במקרים קיצוני, קל וחומר במקרה דנן בו מדובר בהשתלשות של נזק מסתבר וצפוי כתוצאה מהחבטה בראשו של אדם באמצעות מקל או אלה (ת"פ (מחוזי ת"א) 40017/02 מדינת ישראל נ' שי בלזר (19.6.03); ת"פ (מחוזי ב"ש) 80055-01-19 מדינת ישראל נ' קונסטנטין בורובסקי (25.7.19); ת"פ (מחוזי ח') 44681-03-13 מדינת ישראל נ' פלוני.).(18.3.14)

11. כאמור, גם שלא הוצאה תשתיית ראייתית מספקה על מנת לקבוע שנאשם 2 הכה אף הוא את ו' במקל, **הרי שמצאת כי לאור עדותם של השלושה קיימת תשתיית ראייתית איתה לפיה נאשם 2 תקף את פ' והכה אותו וכן איים באוזני ו' על פ' כי יירוג אותו.**

עדותם של ו', פ' וע' לענין זה אחידה וסדרורה, כשאף ו' מעיד על כך טרם הוכה ויבד הכרתו באירוע, ואני נותן לכך משקל מכריע נוכח העובדה שהשלושה הקפידו להעיד **שלא היה לנאשם 2 מקל בידו וכי הוא הכה את פ' באמצעות ידיו בלבד**, באופן שמחזק את מימוניהם מאוד.

בנוקודה זו **יש אמר כי לא נעלם מעני כי נסיבות כתוב האישום אין מיחסות לנאשם 2 עבירה של תקיפה סתם כלפי פ'**, ואולם נוכח האמור, באתי לכלל מסקנה כי חרף העובדה שיש לזכותו מהעבירה של חבלה חמורה כלפי ו', **הרי שיש להרשיעו בעבירה של תקיפה סתם, בニיגוד לסעיף 379 לחוק העונשין, כלפי פ'.**

סעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 קובע כי -

"**בית המשפט רשאי להרשיء נאשם בעבירה שאשmeta בה נתגלתה מן העובדות שהוכחו לפניו, אף אם עובדות אלה לא נתענו בכתב האישום, ובלבד שניתנה לנאשם הזדמנות סבירה להתגונן; אולם לא יוטל עליו בשל כך עונש חמור מזה שאפשר היה להטיל עליו אילו הוכחו העובדות כפי שנטענו בכתב האישום.**"

בפסקה נקבע שבית המשפט רשאי להרשי נאשם על פי עובדות שלא הוצגו בכתב האישום וכן בעבירות, שלא פורטו בכתב האישום, שעליהם מן הראיות, מיזמתו-הוא ומבלילו שהتبיעה ביקשה זאת, ובלבד שניתנה לנאשם הזדמנות סבירה להתגונן מפני העבירה ה"אחרת" ושהעונש שיוות עליו בגין הרשותה בעבירה אחרת, לא יהיה חמור מזה הקבוע לעבירה שיווכחה לו בכתב האישום (ע"פ (מחוזי י-מ) 30731/06 **אלבאים שמעון נ' מדינת ישראל** (29.1.07); י' קדמי סדר הדין בפליליים - הדין בראוי הפסקה (חלק שני, 2003) עמ' 1092-1091)).

בעניינו שני התנאים מתקיימים. נאשם 2 נחקר באזירה, בחקירתו השנייה מיום 18.11.11, אודות תקיפתו של פ'; הוא נשאל על כך במשטרה ונונה בפירות (ת/6 ש' 7-15); ובاهיותו העד האחרון במשפט, לאחר שהעידו כל עדי הتبיעה ולאחר ש晦יד אחיו, נאשם 1, הוא העד באריכות אודות המעשים שיווכסו לו על ידי עדי הتبיעה אף התייחס לטענה כי תקף את פ' (עמ' 73 ש' 25-26; עמ' 74 ש' 1-2); ב"כ הנאשמים אף התייחס לכך באריכות בסיקומו (עמ' 84 ש' 24-22; עמ' 85 ש' 31-33; עמ' 86 ש' 1-2).

עוד נקבע בפסקה כי אם קו ההגנה שבנה לעצמו נאשם בהתאם לכתב האישום, **כולל בחובו** גם את קו ההגנה אותו היה מציב לאישום בו הורשע, אין לומר שהנאשם הופטע וכי לא ניתנה לו הזדמנות סבירה להתגונן (ע"פ 63/79 **zion עוזר נ' מדינת ישראל**, פ"ד לג(3) 606). בעניינו מדובר בשתי עבירות מסווג תקיפה שהתרחשו באותו אירוע שארך דקות ספורות בין אותם מעורבים, וקו הגנתו של נאשם 2 כלל התייחסות הן לאלימות שהופנתה כלפיו ו' והן לאלימות שהופנתה כלפי פ'.

בנסיבות אלה, השתקנעתי כי ניתן לנאשם 2 הזדמנות נאותה להתגונן מפני טענה בדבר תקיפתו של פ', והוא אף עשה כן הלאה למעשה בחקירתו במשטרה ובעדותו בבית המשפט.

באשר לתנאי השני הרו שמדובר ביחס עבירה "קלה" (עוון) מזו המיוחסת לנאשם 2 בכתב האישום (פשע).

מהימנות עדי הتبיעה

12. גם אני נותן אמון בגרסתם של ו', פ' וע' באשר לגרעין אופן התרחשויות האירוע, הרו שלא נעלם מענייניהם אינה חפה מסתרות, חלקן מהותיות - **סתירות פנימיות** בגרסתו של כל אחד מהם, לצד **סתירות חיצונית** בהשוואה העדויות זו לזה, כפי שיפורט להלן.

א. בעדותו בבית המשפט טען ו' שלפני האירוע הילך **להפקיד כסף בכיסופומט הבנק** מכיוון שהוא זה 15 בחודש (עמ' 17 ש' 24-26), אולם במשטרה טען שהיה **במסגד בתפילה** (ג/1 ש' 7; עמ' 20 ש' 18-19; עמ' 22 ש' 32; עמ' 23 ש' 1). לעומת זאת, לטענותו של ו' עבר לאירוע ו' היה אצל רואה החשבון ושילם מע"מ (עמ' 43 ש' 14-15; עמ' 44 ש' 32; עמ' 45 ש' 1). דברים אלה לא רק סותרים את גרסתו של ו', אלא גם את גרסתו של ו' במשטרה כי **"הילדים שלי בזמן זה צרו מהמסגד"** (ג/3 ש' 7), טענה שאף היא סותרת את גרסתו ו' המעיד שהוא במסגד וכי בעת שהנאשמים היו בחצר הבית הוא הגיע לבדוק (ג/1 ש' 7; עמ' 23 ש' 3, ש' 5, ש' 7, ש' 9).

ע' שעומת עם סתירות אלה טען כי גם שנקוט בלשון רבים, התכוון רק לו' (עמ' 45 ש' 4-2, ש' 8) וכי אמר לחוקר כי

מדובר בראיה החשבון בעוד החוקר כתב "مسجد" (עמ' 45 ש' 10) כאשרינו ידוע להסביר מדוע ו' עצמו מוסר שהוא במסגד (עמ' 45 ש' 16-18).

ב. **ו' שולל** שאמר לנאים במפורש ש"ילכו לשות חלב", אך מודה שנינה לגרום להם לעזוב את המקום (עמ' 25 ש' 21-22, ש' 24, 25-25, 25 ש' 27), אולם בהמשך עדותו טוען **שלא זוכר** אם אמר להם מילים אלה במפורש ורק לאחר שמעומת עם העובדה שאמר בהודעתו במשטרה "**אמרנו להם שילכו, תיקחו את עצמכם ולכו לשות חלב**" (**ג/1** ש' 10) וכן "**אנחנו אמרנו להם לך לשות חלב אתם לא ברמה שלנו**" (**ג/1** ש' 21) הודה בבית המשפט שכן אמר כך לנאים בטרם הוכה (עמ' 25 ש' 29, ש' 31-33; עמ' 26 ש' 1-2). ו' סותר עצמו גם בכך שבמשטרה נוקט בלשון רבים, כאמור "**אמרנו להם**", ואילו בבית המשפט טוען שרק הוא אמר זאת לנאים (עמ' 26 ש' 4, ש' 6-8, ש' 10).

חרף האמור, פ' וע' **מכחישים לחלוtin** ששמעו את ו' אומר לנאים "לכו לשות חלב", כשפ' מגיד לספר שו' אדם רגוע שנינה רק להרחק את הנאים באירוע (עמ' 37 ש' 1-5, ש' 7; עמ' 46 ש' 4-6).

ג. סטירה נוספת נוכחה השוואת בין גרסות ו' שהuid שיחד עם הנאים הגיעו **שני** בחורים נוספים נספים (**ג/1** ש' 18-20; עמ' 17 ש' 27-29; עמ' 18 ש' 1-2), לעומת גרסתו של פ' שהuid שהנאים הגיעו יחד עם עוד **ארבעה** בחורים נוספים (עמ' 29 ש' 6-7). פ' נשאל לעניין סטירה זו בחריפות הנגדית ועמד על גרסתו שמדובר באربعה צעירים, בגילאי 18-21 אותם לא הכיר, שלטענתו ו' לא זכר היבט בעוד זכרונו שלו חזק בעניין זה (עמ' 36 ש' 21-22; עמ' 37 ש' 11, ש' 13, ש' 15). גם לדבריו ע' הגיעו למקום **שני** בחורים נוספים עם הנאים, שניים בכל רכב (**עמ' 48 ש' 1**), והוא שולל את גרסתו של פ' לפיה מדובר באربعה בחורים נוספים (עמ' 48 ש' 3). יש לציין שבהודעתו במשטרה טוען שהנאים הגיעו עם **שלושה** בחורים שניים מכיר (**ג/3** ש' 3-4) ובבית המשפט טוען שהנאים הגיעו עם **שני** בחורים כשהנegaה את נאים 2 כלל לא ירד מהרכב (עמ' 47 ש' 28, ש' 32).

יאמר שאין לייחס משקל רב לסתירה זו הואיל והשלשה **תמיימי דעתם שהנאים הביאו עימם בחורים צעירים נוספים בבית**, בין אם שניים ובין אם ארבעה, זאת בגין גמור לgresת הנאים שטענים שהגיעו **לבדם** למקום. גם אין מדובר בפער גדול, אותו ניתן לנوع בסערת הרוחות והלחץ בהם היו בני המשפחה אותה שעה, אשר בראותם את הנאים וחבר מרעיהם הבינו כי פורענות מתרגשת לבוא.

ד. פ' העיד שכראה את **נאשם 1** **מתחילת הכהות את ו' במקל**, ו' **קיביל שתי מכות ביד ובראש**, בעוד שאחד מרבעת הצעירים שחברו לנאים דחף את פ' לעבר רכב במקום וכשהתרומות נאלץ להתגונן מפני **מכות שהכהו אותו נאשם 2 באמצעות ידיו** (**ג/2** ש' 27; עמ' 29 ש' 11-15, ש' 25-23; עמ' 30 ש' 7-9, ש' 11). גרסה זו סותרת את גרסתו במשטרה לפיה נאים 1 הגיעו לעברו עם מקל ונונטו לו **מכה בכף היד** ובחור אחר דחף אותו בכף, ולאחר מכן נאים 2 החל להכהו בזמן ש' קיביל **שלוש מכות** בראשו ובשני מנהימים נאים 1 באמצעות מקל (**ג/2** ש' 23-25; עמ' 30 ש' 13-15). כשבועמת עם הסטירה מעלה דוכן העדים אישר פ' ששכח לתאר שקיביל מכיה בידו מהמקל של נאים 1, כפי שהuid במשטרה (עמ' 31 ש' 2, ש' 4, ש' 6).

פ' גם עומרת עם גרסתו במשטרה שם מסר שגם הוא נפגע באירוע, אולם לא הlk לרופא (**ג/2** ש' 48-49), לעומת גרסתו בבית המשפט טוען שלא נגרם לו "**שומןץ, קלום**" (עמ' 29 ש' 27). לעניין זה הסביר פ' שאמנם

קיביל מכה קטנה אף לא נפצע ולא נזקק לטיפול רפואי, ב网讯וד לו' (עמ' 32 ש' 7-8). גם כאן ניתן להניח שנוכח פצעיתו הלא קלה של ו', לא החשיב פ' מכח צזו או אחרת שקיביל כ"פצעיה", ודאי לא צזו שיש להזכיר בה בחולוף חמיש שנים.

ה. כאמור סתרה עולה נוכח העובדה לפיה ו' מעיד שקיביל **מכח אחת** בראשו (עמ' 18 ש' 11-14) ואילו פ' מספר במשטרה ש' קיביל **שלוש מכות** (ג/2 ש' 24), ובהמשך טוען ש' קיביל **שתי מכות**, ביד ובראש (עמ' 29 ש' 11-15).

ו. בחקירה הנגדית פירט פ' שנאנס 1 הכה את ו' **מספר מכות** ביד, בראש ובשיניים כשלפענטו לא ספר כמו מכות בדיק (עמ' 34 ש' 32; עמ' 35 ש' 1). כשעומת עם גרסתו במשטרה, בה מסר ש' קיביל **3 מכות** בראש ובשיניים מנאנס 1, לעומת גרסתו של ו' שטען שקיביל **מכח אחת** בלבד, ענה כי גם שניו של ו' נפגעו באופן שמעיד על ריבוי מכות ומילא היו במהלך קטטה ולא יכול לדעת בדיק כמה מכות הכה ו' בעת האירוע (עמ' 35 ש' 13-18, ש' 23). הוא אף הסביר שבחולף השנים אינו יכול לזכור אם מדובר בשלוש מכות בדיק, אך זכר שראה את ו' **בזדאות מקבל מכח מכות מקלות** שגרמו לשון שלו ליפול (עמ' 35 ש' 28-26; עמ' 36 ש' 4-1, ש' 5-8, ש' 10, ש' 12, ש' 14-16; עמ' 37 ש' 8-9), גם שאינו זכר כמה מקלות החזיקו באירוע (עמ' 39 ש' 14-16).

ואכן, ניתן להבין שבעת סערת הרגשות בה היה נתון, עת ראה את אחיו מוכה וחבול, לא ניתן לצפות שפ' יספר בדיק בכמה מכות מדובר ועל כן, אין לייחס לסתרה זו משקל רב. זאת ועוד, העובדה ש' מדווח על מכחה אחד בלבד אינה בהכרח סותרת את גרסתו של פ', הוואיל וו', כאמור, נפל ארצתו **ଓବଦ ହରତ୍ତୁ ମାକାନ ଓଇଳି**, **ଉଦ ଗୁଣ୍ଠା ଲବିତ ଚାଲିମି**.

בד בבד, אני מיחס משקל של ממש לעובדה לפיה כל השלושה (ו', פ' וע') מעידים על אופן תקיפה דומה, דהיינו באמצעות מקל בראשו ובידו של ו', הפלתו ופגיעה בשינוי, באופן שמתি�ישב עם המסתכים הרפואיים, שככל אלה מחייבים אף הם את הסתרה האמורה בנוגע למספר המכות.

ז. באופן דומה, התגלעה סתרה בין גרסתו של ו' לפיה **הכה במקל רק על ידי נאשם 1** (עמ' 18 ש' 11-14; עמ' 24 ש' 3-7, 25-23, ש' 29), לבין גרסתו של ע' לפיה **הכה על ידי נאשם 1** ובחור **נוסף**, **כשכל אחד מהם אחוז במקל** (עמ' 46 ש' 32-33; עמ' 47 ש' 1-2; עמ' 47 ש' 4, ש' 6, ש' 8-10). את הסתרה למול גרסתו של פ' ע' בכר ש' נפל על הרצפה חבול בעטין של המכות (עמ' 47 ש' 12, ש' 15-16). טענה זו מתחרדת לאור גרסתו של פ' שגם לפיה **נאשם 1** הכה את ו' **ביחד עם כמה מהבחורים הצעירים שהגינו עמו**, כך שהכה בידי כ-3 בחורים באירוע, בעוד שהוא עצמו התעמת מול נאשם 2 בלבד, לאחר שנדחף לעבר הרכב על ידי בחור **נוסף**, ולכן עלתה בידיו להגן על עצמוו (עמ' 38 ש' 14-16, 21-18, ש' 24).

כשעומת פ' עם הטענה לפיה גרסה זו סותרת את גרסת ו' **לפי הכה על ידי נאשם 1 בלבד**, גרסה אותה מסר גם הוא עצמו במשטרה (ג/2 ש' 24-25), עמד פ' על גרסתו בבית המשפט וטען ש' **לא הכה בפועל בידי ארבעה בחורים**, אחרת היה מתי, **אלא הם "התלבשו" עליו**, מבון שתפסו אותו וככלאו אותו ביניהם, כשהוא אינו זכר בדיק את התרחשויות האירוע (עמ' 38 ש' 27-32).

ח. סתרה נוספת מהותית עולה נוכח עדותיהם של השלושה אשר לסדר הגעתם לזרת האירוע. כך, ו' מעיד שכשהגיע לבית ראה את ע' ופ' עם הנאשמים (עמ' 18 ש' 5; עמ' 20 ש' 31), בעוד שפ' אינו זכר באיזה שלב ע'

יצא אל הנאים או אם ו' פגש בנאים ראשון, אם לאו (עמ' 37 ש' 17, ש' 19, ש' 23), וע' העד שהוא הראשון שפגש בנאים ורק בהמשך הגיע ו' למקום והחל ויכוח (עמ' 44 ש' 30-27; עמ' 45 ש' 20, ש' 24-21; עמ' 46 ש' 8).

לдин, אין לסוגיה כל נפקות ראייתית בנסיבות אלה, והפער נבע, ככל הנראה, מהגעתו של כל אחד מהמעורבים **בשלב אחר** של האירוע, ככלך יש להוסיף את חלוף הזמן. באופן זה, ו' היה מחוץ לבית בעת הגעת הנאים, בעוד שפ' יצא רק לשמע הרעש בחוץ.

13. הנה כי כן, לא נעלמו מעני **כל** הסטיירות שבבדרי עדי הטענה, ביןם לבין עצמם, ובינם לבין האחרים. כך גם נתתי דעתם להתנהלותם הביעית של מי עדי הטענה לפני האירוע ובמהלכו - למשל, פ' פולט בהודעתו במשטרה כי בנסיבות שנוצרו בהם הנאים וחבריהם יצאו מהמכוניות עם מקלות "אנחנו התחלו מכך, זו זכות שלנו" (נ/2 ש' 21); וכן הודאתו של פ' במשטרה, כי התגלה בנאים 2 בטלפון '**שאם הוא גבר יגיע לבית'** אינה מתישבת עם ניסיונו לציר בבית המשפט תמונה לפיה הופתע מהגעת הנאים **לבית** (נ/2 ש' 18); והעובדה שע' ניסה לטען בבית המשפט שבייש לעשות "סולחה" עם הנאים לאור התנהגותו של פ' - טענה שאין לה ذכר בהודעתו במשטרה, ואין מתישבת עם העובדה שגירש את הנאים מהבית באירוע.

14. ואולם, התנהלותם הקלוקלת של עדי הטענה - ככל שהיא - היא Cainiac ואפס לעומת התנהלותם של הנאים, עובר לאירוע ובמהלכו, ולאור גרסאותיהם במשטרה ובבית המשפט אין מנוס מהעדפת גרסתם של עדי הטענה על פניהם.

15. השתכנעתי שפניהם של הנאים בראם לבitem של עדי הטענה ביום האירוע לא היו לשלים (עמ' 21 ש' 1-2), מקום בו הוכח לפני המשפחות ניצת סכסוך של ממש על רקע יחסי טעונים, הנאים הגיעו לפחות עם שני בחרים נוספים לבית, עשו שימוש לפחות במקרה אחד במהלך האירוע, נצפו בסרטון מצילמת האבטחה (**ת/4**) כשהם נסעים ברכב מהמקום וחזרם חזרה בנסיבות לאחר מכן שאינו מתישב עם טענות בדבר פחdem מעדי הטענה, אינם יודעים להסביר כיצד נגרמו החבלות של ו' - אל מול שלמות גופם שלהם - חרף טענות שהם אלה שהותקפו באירוע, ולמעשה כל התנהלותם אינה עולה בקנה אחד עם הדרך בה נהוג **"סולחה"** ב拇指 העברי, דהיינו באמצעות פניה לע' בצדקה מסודרת בתיווכה של דמות מבוגרת ומוכובדת בקהליה (עמ' 19 ש' 18-20; עמ' 39 ש' 33-30; עמ' 40 ש' 2-1; עמ' 43 ש' 29-31).

16. אכן, סתיירות עלות בגרסאות עדי הטענה ואולם אלה אין מקרים ב**גרעין** האירוע שהוכח לפני נאים 1 הכה את ו' במקרה הראשי וגרם לו לחבלות נאים 2 תקף את פ' בידיו, לאחר שאיים עליו באוזני אביו, ע'.

רובן ככלון של הסטיירות האמור בגרסתם של עדי הטענה, מקורן ככל הנראה בסערת הרגשות בה היו שרויים בתוך המולה והלחץ באירוע, לצד חלוף זמן נזכר של כ-5 שנים מאז האירוע, ועל כן אין בסתיירות אלה כדי לפגום בהתרשםות ממהימנותם של עדים אלה. אדרבא, הפעם המפורטים בין העדויות הביאו אותו לכל מסקנה כי השלושה לא תיאמו ביניהם עדויות (עמ' 47 ש' 23-26) וכי מדובר בתיאור אותנטי של אירוע אליו מותת מתגלגלא.

17. ו' ופ' הותירו רושם מהימן, חרב הסתרות בדבריהם, והשתכנעתי כי הם אינם מבקשים להשhir את פני הנאשמים בכל מחיר, או להגיזם בעודותם. באופן זה, שניהם התעקשו שלנאים **2 לא** היה מקל ביד או כל כל נשק אחר; העידו שהוא לא הכה את ו'; פ' מצדיו הודה שקיים את נאשם **1** בשיחת הטלפון והתגרה בנאים **2** הגיעו לבית; ואף הודה שיתכן שאיים על נאשם **2** (עמ' 32 ש' 33; עמ' 33 ש' 10). בនוסף, פ' לא הגיע תלונה נגד הנאשמים בשום שלב, אף כחוון להיחקר באזהרה במשטרה **כשנה לאחר מכן** מכון (**נ/2**; עמ' 33 ש' 29, ש' 33-32; עמ' 34 ש' 30), עובדה המעידת שלא שיש אליו קרוב ולא ביקש להתקדם בנאים. העובדה לפיה פ' לא פנה למשטרה אינה מכרסתת במהימנות גרסתו (עמ' 33 ש' 20-22, ש' 27), הויל ו' ממילא הגיע תלונה אוזות האירע (עמ' 33 ש' 24).

גרסת הנאים

18. **מעדותו של נאשם 1** עולה שהוא נשוי לח' במשך 3 שנים ולהם בת משותפת, אולם לאחר שיחסיהם עלו על שרטון, החליט להתרחש. לטענתו ו' סרב לשפט ולדבר אותו על הגירושין ולכן סיכם את העניין עם ע', והם התרשו כעבור 4 חודשים (**ת/9** ש' 4, ש' 6-7; עמ' 63 ש' 13-4, ש' 14-17; עמ' 67 ש' 5), כשהמהלך הזמן שחלף נהגה ח' להגיש נגדו תלונות רבות במשטרה במטרה להטרידו (עמ' 63 ש' 17-20) והתנצלה לו בהקשותה בהסדרי הראייה שלו עם בתם (עמ' 67 ש' 24-22, ש' 28-33; עמ' 68 ש' 1-4, ש' 6, ש' 10-11).

כשנה לאחר הגירושין, התגלו סכוסוך בין לבן משפחתה של ח' לדבר הסדרי הראייה של הבית וזכיותה הכספיות של ח' (**נ/1** ש' 5-3; **ת/8** ש' 7-13), ועל רקע זה התקשר אליו פ' ביום האירע והחל לקללו ולאיים עליו בטלפון (**ת/8** ש' 16-18; **ת/9** ש' 9-10; עמ' 63 ש' 31-21; עמ' 64 ש' 2-1, ש' 4-8). נאשם **1** מודה בקיומה של השיחה ביניהם אך מכחיש את טענתו של פ' לפיה קילל וגידף את ח' (עמ' 67 ש' 12-20; עמ' 68 ש' 13, ש' 16).

לאחר שניתק עמו את השיחה, התקשר נאשם **1** לאחיו, נאשם **2**, כיוון שהוא איש דת ידוע כמו שמדובר במרקורי סכוסוך, סיפר לו אוזות השיחה עם פ' וביקש את עזרתו כיוון שפחד שעדי התביעה יפגעו בו. בנסיבות אלה, התקשר נאשם **2** לפ' ולטענת נאשם **1** פ' הזמין אותם לבתו על מנת לפתור את הבעיות ביניהם (**ת/5** ש' 6-8; **ת/8** ש' 18-19; עמ' 64 ש' 18-11, ש' 20, ש' 22, ש' 24-25; עמ' 72 ש' 8-14, ש' 16).

נאשם **1** מתאר שנסע ביחיד עם נאשם **2** **לבדים** ברכב מסווג טויטה קורולה של בן דודם, הויל ולא היה להם הרכב (**ת/5** ש' 23-22; עמ' 64 ש' 26, ש' 28-30; עמ' 66 ש' 22, ש' 24; עמ' 68 ש' 18, ש' 26, ש' 28; עמ' 78 ש' 5-4), ובהגיים לבית המתלוננים פחד ולא היה רגוע ונאשם **2** אמר לו שיישאר ברכב (עמ' 64 ש' 30-32; עמ' 65 ש' 1-2).

לאחר שנאשם **2** ירד לדבר עם ע', שמע נאשם **1** את השיחה ביניהם, בה ע' גונן על פ', הכחיש שפ' איים על מי מהם, סירב לחתם להם להיכנס לבית וגרש אותם מהמקום (**ת/5** ש' 10-8; **ת/8** ש' 19-21; עמ' 65 ש' 6-3, ש' 10-8, ש' 12; עמ' 69 ש' 32). לאחר שהחלו הנאים לנוסע מהמקום, שמעו שמישהו קורא להם וחזרו אחורה כי סברו שמדובר בפ'. כחוון אחריות המקום כבר הנה בשכנים ואנשים שהתקהלו מஸיב (**ת/5** ש' 10-11; **ת/8** ש' 36-41; עמ' 65 ש' 16-18, ש' 23-24; עמ' 70 ש' 24).

נאשם **1** מעד שבשלב זה פ' החיל לקלל אותו, **շבידו סכין** באמצעותה ניסה לתקוף אותו, ובני משפחה נוספים רצאו לכיווןם, זרקו לעברם חפצים והחלו להכות אותם, והנאים נמלטו מהמקום (**ת/8** ש' 35; עמ' 65 ש' 18-21, ש' 27-26, ש' 29-31; עמ' 66 ש' 4-6, ש' 8, ש' 10-11, ש' 13; עמ' 71 ש' 1-2).

19. **מעדותו של נאשם 2** עולה כי ביום האירוע היה בעבודה כשנאשם 1 התקשר אליו וסיפר לו על שיחת טעונה בין לבין פ', בה קילל אותו ואימץ עליו שירצת אותו. בנסיבות אלה, התקשר מיד נאשם 2 לפ', ניסה להרגיעו אותו, ולדבריו **הם סיכמו בינם לביןם שיעשו בביתו** ויסדרו את ענייני הגירושין בין נאשם 1 לח' (**ת/6** ש' 9-11; עמ' 72 ש' 33-32; עמ' 73 ש' 1-7; ש' 9-16; עמ' 75 ש' 19, ש' 23).

指出 שבנקודה זו עולה סטירה נוכח גרטטו של נאשם 2 במשטרת לפיה במעמד השיחה עם פ' **איהם** עליו האחרון ואמר לו **"זידין"** גם אותו ו**"תראה מה אני עשה"** וסגר לו את הטלפון (**ת/9** ש' 10-12). רק לאחר מכן טען נאשם 2 כי התקשר בשנית לפ' ואז קבעו להיפגש ולפתור את הבעיות (**ת/9** ש' 13-14).

נאשם 2 העיד שהוא ונאשם 1 נסעו **לבדק** ברכב של בן דודם לבתו של פ' (**ת/9** ש' 14-15, ש' 41; עמ' 74 ש' 3-6), וכשהגיעו יצא נאשם 2 מהרכב ופגש בע' בחצר הבית. בנסיבות אלה, ע' החל לצחוק עליו, סירב לקרוא לפ' וגירש את הנאשמים מהמקום (**ת/6** ש' 12-13; **ת/9** ש' 15-20). לאחר שנכנס לרכב והחלו בנסיבות של מסע מרומים, שמעו לפצע הנאשמים מישחו קורא להם מאחור ונאשם 2 נסע אחורי. לפעת ראו התקלות של אנשים רבים במקום שהחלו לזרוק לעברם חפצים, כסאות, מקלות וברזלים, ופ' החל להשתול ולהרביץ להם (**ת/9** ש' 21; עמ' 73 ש' 11-10; עמ' 76 ש' 24-22, ש' 29, ש' 31; עמ' 77 ש' 1, ש' 3, ש' 5; עמ' 80 ש' 6, ש' 10).

גירושת הנאשמים אינה מהימנה ואין הגינוי

20. "יאמר כבר כתת כי גרטתם של הנאשמים אינה הגינוי, ואין מתישבת עם השכל הישר וניסיון החיים, ואין מנוסס מדחיתה.

ראשית, טענת הנאשמים לפיה כביכול זרקו עליהם המתלוננים חפצים אינה מבוססת כלל ועיקר. שוטרים שהגיעו למקום דקotas ספורות לאחר האירוע לא תפסו דבר ולא תיעדו חפצים זורקים במקום; נאשם 1 כלל אינו יודע לומר באיזה חפצים מדובר; והטענה אינה מתישבת עם העובדה שלא הם ולא רכובם נפצעו מאותם חפצים (עמ' 65 ש' 33; עמ' 66 ש' 6-4; עמ' 73 ש' 26-28; **ת/9** ש' 24; עמ' 71 ש' 6-4, ש' 8-9, ש' 11, ש' 13-14).

שנית, לאחר שפ' איהם וניסה לתקוף אותם עם סכין שלופה בידו, לכוארה, ובני המשפחה זרקו לעברם חפצים, הנאשמים לא הגיעו כל תלונה במשטרת נגד מי מודי התביעה (עמ' 66 ש' 15, ש' 18-17, ש' 20; עמ' 80 ש' 13-14). כך מעדותו של השוטר איליה עולה שסמן לאחר האירוע לא עלה בידי השוטרים והבלשים לאתר מי מהנאשמים, או את רכוביהם (עמ' 50 ש' 19-26; עמ' 52 ש' 11-10, ש' 26-28; עמ' 56 ש' 19-26; עמ' 56 ש' 29-32).

תמייה זו מתחדדת מקום בו השוטרים קיבלו את פרטייהם האישיים של הנאשמים, הגיעו לבית אם ושם קיבלו הכוונה מא', אחיהם של הנאשמים, לשירות לבitem של הנאשמים ב---- (עמ' 53 ש' 10-3, ש' 14-12, ש' 18-10, ש' 22-23, ש' 27-23), כל זאת לעומת טענה נאשם 1 העוד **שבאותה עת התגורר אצל אימו** (עמ' 66 ש' 22; עמ' 67 ש' 9).

נאשם 2 העיד לעומת זאת כי הוא ונאשם 1 (ואה נסף) התגוררו ב---- בסמוך זה לזה, במרחק כ-4-3- דקotas נסעה מבית הוריהם ובמרחק של כקילומטר מבית המתלוננים, כשהוא עצמו גר בבית בבעלותו ונאשם 1 מתגורר בשכירות

בבית אחיםם (עמ' 74 ש' 9-15, ש' 17-20).

בנסיבות אלה השוטר איליה הסתר על ישרו של האח א', ואולם כשהגיע לבית אליו הוכoon - לא זיהה את רכבי הנאשמים בחוץ (עמ' 53 ש' 1-31; עמ' 54 ש' 1-3), באופן שמעלה חש ממש שלא מדובר בביתם של הנאשמים, רק' מחות מספר גרסאות לגבי מיקומו, או לחייבם שהם ברחו מהמקום בעקבות האירוע.

בכל מקרה, לא מדובר בתנהלות המתישבת עם חפותם של הנאשמים.

שלישית, אין מחלוקת שהנאשמים הם שהגיעו לבית באופן שמחזק את הטענה כי הם יוזמי ומחוללי האירוע, ובכלל זה התקיפה, ולא להיפך (עמ' 31 ש' 24-27). יתרה מכך ניסיונות של הנאשמים להסתיר בכל מחיר את העובדה שה הגיעו למקום יחד עם בחרים נוספים, ובכלל זה להכחיש את קיומו של הרכב נוסף שהגיע למקום - כפי שנצפה בבירור בסרטון מצלמות האבטחה (**ת/4**; **ת/8** ש' 27, ש' 33), מעידה לפחות עדים שהגעתם לבית עדוי התביעה לא הייתה מותק מטעים.

רביעית, התרשמתי שהנאשמים מגזימים בעדותם ומנסים להשחרר את פני עדוי התביעה תוך ציור תמונה לפיה מדובר במשפחה אלימה המהאלכת **עליהם** אימיים, כשמנגד מרוחקים את עצמם מכל אבק של התנהלות אלימה או תוקפנית. כך, הנאשמים רבים לתאר את פ' כבhor אלים וחומם מוח, המרבה לאים עליהם בכל הזדמנות (**ת/8** ש' 16-18; עמ' 68 ש' 19-22, ש' 24, ש' 30, ש' 32; **ת/9** ש' 5, ש' 7-8) ונוטים להגיזם בתיאור פחדיהם משפחתי עדוי התביעה (עמ' 69 ש' 19-21; **ת/9** ש' 44).

בנוסף, נאשם 2 מכחיש מכל וכל שה הגיעו לבית המתלוננים על מנת לריב או לנתקוט באליומות (עמ' 74 ש' 1-2), בעוד שהוא מייחס אלימות ותחוקם לעדי התביעה (עמ' 76 ש' 12-17), מעיד שנאשם 1 פחד שפ' יירוג אותו לאחר שאים עליו ברצח (עמ' 75 ש' 7), מכחיש שבשיכחה שלו עם פ' אים עליו או קילל אותו, אלא דבר אליו יפה (עמ' 74 ש' 27-25; עמ' 75 ש' 1-5, ש' 8-14, ש' 16, ש' 25-26, ש' 28), מתאר שאפילו בחקירה ביקש מהחוקר להזמין את פ' ולישב עימו הדורים (עמ' 79 ש' 2-10), טועןשו' שיקר לגבי הפשעיות שלו והתחזה בבית המשפט (עמ' 78 ש' 31-33; עמ' 79 ש' 1), טוען שפגש בו' בעבודה לאחר האירוע ופנה אליו לשולם (עמ' 79 ש' 15-21, ש' 24), טוען שדבר בכבוד לע' מחוץ לבית עובר לאירוע (עמ' 75 ש' 32-36; עמ' 76 ש' 1-5) ותייר את משפט עדוי התביעה כמו'**ש"רגלים**' לאליומות (עמ' 79 ש' 32-33; עמ' 80 ש' 2).

חמישית, היתממות זו מגיעה לשיא נוכחות טענתם של הנאשמים לפיה **הם אינם יודעים מה מקור החבלות החמורות בגופו של ז'** - נאשם 1 מעיד ש"אינו יודע" כיצד ו' נחבל באירוע, מכחיש שהוא ונאשם 2 הם הגורם לכך (**ת/8** ש' 25; עמ' 71 ש' 22-24; עמ' 72 ש' 18-20). למעשה נאשם 1 מרוחיק עצמו מז' לחלוון באמוריו שכלל לא ראה אותו באירוע ובכלל זה לא ראה אותו נופל ארצה (עמ' 71 ש' 30-31, ש' 33), זאת בניגוד גמור לגרסתו במשפטה שם מסר ש"פתחום פ' יצא עם ז' ואבא שליהם והם רצו להרביץ לנו..." (**ת/5** ש' 11), כלומר נאשם 1 ראה גם ראה את ז' באירוע. כהעמתה עם סטירה זו בבית המשפט טוען נאשם 1 כי גם הוא נכח באירוע והוא אינו זוכר מה קרה הוואיל וחלפו 5 שנים (עמ' 72 ש' 1-4).

גם נאשם 2 מעיד בבית המשפט שראה את פ' עומד ליד פ' באירוע, כשלטענתו ו' לא התנהג באליות כלל (עמ' 73 ש' 26-28; עמ' 30; עמ' 77 ש' 9-6, ש' 16, ש' 18). ואולם, למרות זאת גם הוא טוען ש"אינו יודע" איך גרם שבר פתוח בידו של ו' ו"אינו יודע" אם כשברכו מהמקום היה ו' בריא ושלם (**ת/9** ש' 22; עמ' 77 ש' 11, ש' 14, ש' 20). נאשם 2 הגדיל לעשות וטען בעדותו שיתכן ו' נפצע מהחפצים שנזרקו עליהם באירוע (**ת/9** ש' 28; עמ' 77 ש' 22, ש' 24-26; עמ' 78 ש' 22-24) או מסטירה שנתן לו פ' ... (**ת/9** ש' 26; עמ' 78 ש' 26).

21. סתרה מהותית בגירושת הנאשמים עולה מקום בו מחד נאשם 1 טוען שפ' התקרב אליהם **כחסין בידו** ואף ניסה לתקוף אותו באמצעות הסcin; ומайдן נאשם 2 מעיד **שלא ראה דבר בידו של פ'** (עמ' 77 ש' 28-32) - סתרה שלא עליה בידי הנאשמים ליישב (עמ' 78 ש' 1).

זאת ועוד, למרות שבחקירתו במשטרה אמר נאשם 2 "נראה לי פ' נתן לי בוקס בפנים" (**ת/9** ש' 31-30), בחקירהתו הראשית נאשם 2 לא הזכיר זאת ורק בחקירהו הנגדית שנשאלו אם נחבל באירוע טען שוב "נראה לי שפ' נתן לי בוקס" (עמ' 78 ש' 12). גרסתו לפיה "לא שם לב" באירוע אם מישחו תקף אותו במקות ורק לחרת ראה "פצע" מתחת לעינו ו"הסיק" שקיבל אגרוף מפ' אינה סבירה, ומסקנה זו מתחדשת כשהחוקר ציין שלא הבחן בכל חבלת בפניו (**ת/9** ש' 31-30; עמ' 78 ש' 9-10, ש' 12-13, ש' 15-16). באופן דומה גם נאשם 1 מסר במשטרה שלא נחבל וכי אין לו סימנים, למרות טענותו קיבל מכות מפ' (**ת/8** ש' 21-22).

22. גם באשר לתיאור התנהלותו של ע' כלפים, סותרים עצם הנאשמים, כשןאשם 1 מתאר מצד אחד את ע' כדמות המתונה במשפחה, אף ניסה לפיסוס וסיעו לו בהליך הגירושין מה' (עמ' 63 ש' 12-13), הוא שהביא לו את בתם המשותפת שבני משפחתו עבשו וסרבו לעשות כן (**ת/8** ש' 9-10) ואף הודה שע' רצה לבוא אליהם לאחר האירוע ולבקש סליחה (עמ' 69 ש' 26-29); ומצד שני מתאר שכשباءו לדבר עם פ' היה זה ע' שנגה בתוקפנותם כלפים וגרש אותם (עמ' 70 ש' 1-7).

גם נאשם 2 מודה בעדותו שלע' היו יחסים טובים עם משפחותם בזמן נישואיהם של נאשם 1 וו' ומתחמק שנשאלו האם ע' עומד ומשקר בבית המשפט רק בעטים של הגירושין (עמ' 76 ש' 7-9).

23. לשיכום, הוכח לפניי, מעבר לספק סביר, שבעקבות סכsoon הגירושין בו היו מצויים נאשם 1 וו' ובני משפחתה, התקיים דין ודברים בין נאשם 1 לבין פ', אחיה של ח', במסגרת גידף פ' את נאשם 1. לאחר מכן, נאשם 2 יצר קשר עם פ', כאשר גם בשיחה זו גידפו פ' ונאשם 2 אחד את השני, תוך שפ' אף משמע דבריו איום כלפי נאשם 2, אשר הבahir לו שככונתם הגיעו לביתה, שלא למטרות הידברות בדרכי שלום. באותו הזמן, הגיעו הנאים לביתם של עדי התבעה ברכב, כשהם מלאוים ברכב נוספת ובשני בחורים צעירים לפחות, אליו נאשם 2 עלה ע' שאמיראה את פ' בכביש בין הנאים לבין ע', ולאחר מכן, הקנית את הנאים באמירה מזולגת, איים נאשם 2 על ע' שאמיראה את פ' בכביש יירוג אותו. באותו נסיבות, הגיע פ' למקום, אז תקף נאשם 1 את ו' באמצעות מקל בראשו ובידו, עד שזה נפל ארצתה ונגרמו לו החבלות המפורטות בסעיף 5 לכתב האישום, ואילו נאשם 2 תקף את פ' במכות שנתן לו באמצעות ידיו בגופו.

מחדרי חקירה

24. גם בעניינו, כפי שלצעריו קורה לא אחת בתיקים, חדלה היחידה החקורת במספר פעולות חקירה, חלון מהותיות.

כн, למשל, מעודתו של השוטר עלא מטר עולה שתפס בזירה **אללה** אשר שימשה כלי תקיפה באירוע, תוך שהוא משתמש בנסיבות ושומר על טביעות אכבע, וזה הועברה לחקירה, אולם אלה זו לא נבדקה לגבי טביעות אכבע, לגבי הימצאות DNA, לא תועדה שרשרת המוצג ווסףה שלא הוגשה לבית המשפט כראייה (עמ' 57 ש' 15-16, ש' 18-19, ש' 21, ש' 25-23, ש' 27-31, ש' 33; עמ' 58 ש' 1-2, ש' 9).

בاهדר תיעוד השוטר עלא מטר אף אינו זכר לומר אם האלה נמצאה כשהיא זורקה על האדמה או שימושה נתן לו אותה ביד (עמ' 58 ש' 11).

מחדל זה מתחדד מקום בו בהודעתו, מיד לאחר האירוע, מוסר ע' שיש "**מקלות, אלה ולום בצעע צחוב**", ולא רק שהאללה כאמור לא נבדקה וסומנה כדיבע אלא שאף לא תועד כל חיפוש של כלי נשק ותקיפה נוספים (**ג/3** ש' 18; עמ' 58 ש' 28-30).

25. מחדל נוסף נוגע להימנעות מאייתור ויזיהו מי מהבוחרים שלפי הטענה הctrפו לנאים בעת האירוע, זאת למרות שלושת עדוי תביעה העידו שבקטטה נכון בחורים נוספים שהגיעו עם הנאים, ו' אף העיד שראה אותם במהלך האירוע ושיכול לזהות לפחות אחד מהם, שאת תיארו אף מסר בהודעתו במשטרה (**ת/1; ג/1** ש' 23-24; עמ' 27 ש' 6-9, ש' 11, ש' 13, ש' 16-17, ש' 19, ש' 21).

26. בכל הנוגע לתפיסת מצלמות האבטחה במקום, הרוי שסרטן שנטפס בצילומי האבטחה בchnerות הסמוכה למקום האירוע, הוא **באיכות ירודה** ולא ניתן לראות בו כמעט דבר, למעט התקהלות של אנשים ורכב שנסע וחזר אחרנית למקום (**ת/4**; עמ' 24 ש' 18-19; עמ' 58 ש' 13-14). לא בכדי נאשם 1 טען בעדותו כי כלל אינם מזהה את הרחוב והשכונה בסרטון (עמ' 70 ש' 9, ש' 15), אינם מזהה מי המערבבים ורק מאשר כי זה רכב שנראה חזר בנסעה לאחר (**ת/40** דקה 07:28; עמ' 70 ש' 20, ש' 22, ש' 25-31).

גם מעודתו של השוטר איליה עלה שלאחר הגעה לזרה איתרו מצלמות אבטחה בעסק סמור, אולם איקות המצלמות הייתה **ירודה** (**ת/1**; עמ' 50 ש' 14-18; עמ' 51 ש' 1-5) ולא ניתן לזהות דמיות או פרטי התרחשויות, למעט התקהלות והגעת כלי הרכב למקום (עמ' 52 ש' 29-30, ש' 31-33; עמ' 53 ש' 1-2).

27. עיון בנסיבות המשלים של הנאים במשטרה (תחילת התיק גנוז ולאחר מכן, נפתח מחדש בעקבות עירר שהוגש על ידי עדי תביעה) מעלה כי אלו לוקות בחסר ונעדירות שאלות מהותיות ששחקירתם של כל אחד מהם התמצתה בכחצי עמוד (עמ' 56 ש' 8-13).

28. לאחר שנתי דעתי לכל המחדלים, באתי לככל מסקנה שלא היה בכלל אלה כדי לפגוע בהגנת הנאים או לגרום להם לעיוות דין. למעשה, המחדל המהותי יותר היה אי תפיסת האלה בזירה והיעדר בדיקת טביעות אכבע-DNA. ואולם, אף אם האלה הייתה נבדקת ולא היה מתגלה בה נמצא לחות הנאים (יותר נכון, לחות נאשם 1), אין זה

אומר, בהכרח, שנאשם 1 לא Achz' בנה, שכן בידוע הוא של הבדיל מקומו של ממצא פורנזי על חוץ, היעדרו - אינו מצבי, בהכרח, על כך שהנאשם לא Achz' בו. ולגביו היכנותה להימצאות ממצאים פורנזיים על האלה השיר לאחד מעדיו הتبיעה, הרי שהנאשמים עצם אינם טוענים שהותקפו על ידי עדי הتبיעה באלה או במקרה, אלא טוענו, בכלליות, שמדובר בעברם חפצים.

29. לאור כל האמור לעיל, אני מרשים את נאשם 1 בעבירה של חבלה חמורה, בגיןוד **לסעיף 333 לחוק העונשין**; אני מזכה את נאשם 2 בעבירה של חבלה חמורה, בגיןוד **לסעיף 333 לחוק העונשין**, כפי שיוחס לו בכתב האישום, ובמקרה אני מרשים אותו בעבירה של **תקיפה סתם**, בגיןוד **לסעיף 379 לחוק העונשין**, וכן בעבירה של איומים, בגיןוד **لסעיף 192 לחוק העונשין**.

ניתנה היום, כ' תמוז תשפ"ב, **19 ביולי 2022**, במעמד ב"כ המאשימה, עו"ד קובי לן, הנואשמים ובא-כוכט.